

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobce: **UBHB INVEST, s.r.o.**, IČ: 14059576
se sídlem Šumavská 519/35, 602 00 Brno

zastoupen JUDr. Mgr. Šárkou Vašíčkovou, advokátkou
se sídlem Záhořanského 1944/4, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**, IČ: 000 23 671
se sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1 – Malá Strana

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury č. j. MK 37738/2023 OLP ze dne 18. 7. 2023
takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

1. Žalobce se domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, jimiž žalovaný zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 28. 2. 2023, č. j. MK 10033/2023 OPP, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o zrušení prohlášení za kulturní památku pozemků parc. č. x a parc. č. x, k. ú. a obec H. n. J., okres Z., J. kraj (dále též „předmětné pozemky“), které jsou součástí kulturní památky „X“ (rejstříkové číslo Ústředního seznamu kulturních památek ČR x).
2. V žalobou napadeném rozhodnutí se uvádí, že ministerstvo kultury na základě žádosti ze dne 19. 9. 2022, kterou podal žalobce zahájilo řízení o zrušení prohlášení pozemků parc. č. x a parc. č. x, k. ú. a obec H. n. J., za kulturní památku.
3. V žádosti bylo uvedeno mj. následující:
 „[...] Park je částí areálu označovaného jako zámek s parkem zapsaného jako kulturní památka (...). Podle § 8 odst.1 zákona č. 20/1987 Sb. platí, že Ministerstvo kultury může z mimořádně závažných důvodů zrušit na žádost vlastníka kulturní památky prohlášení věci za kulturní památku. (...)
 (...) Jsme přesvědčeni, že Pozemek 1 a Pozemek 2 nenaplnují znaky kulturní památky podle § 2 ZOSPP. I z přiložené fotodokumentace je zřejmé, že Pozemek 1, který je od parku oddělený plotem, je zatravněný a nachází se na něm pouze náletové dřeviny. Pozemek 2 patrně vznikl dělením Pozemku I. S parkem dnes nemá Pozemek 2 nic společného, do parku nijak nezasahuje, slouží jako funkční jímka k průmyslovému areálu H.. Vzhledem k tomu, že památková ochrana byla udělena v roce x, lze předpokládat, že tehdy park (vzrostlé stromy, květena, možná i cesty pro pěši) v celé své šíři pokrýval i Pozemek I a Pozemek 2 a udělení památkové ochrany tak bylo logické a pochopitelné. Dnes je však situace zcela jiná, oba Pozemky dnes nemají s parkem nic společného.
 Ani Pozemek I, ani Pozemek 2 nepředstavují významný doklad historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, nejsou projevem tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické, nemají přímý vztah k významným osobnostem a historickým událostem. Pozemek I a Pozemek 2 tak nenaplnují znaky kulturní památky ve smyslu § 2 ZOSPP.
 Protože Pozemek 1 a Pozemek 2 nenaplnují znaky kulturní památky ve smyslu § 2 zákona č. 20/1987 Sb., dovoluujeme si tímto ministerstvo kultury požádat, nechť zruší prohlášení pozemku parc. č. x (...), a pozemku parc. č. x (...), oba v k. ú. H. n. J. (...), za nemovité kulturní památky, a to z důvodů uvedených výše.“
4. Ministerstvo požádalo ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. o vyjádření Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor kultury a památkové péče.
5. Krajský úřad ve svém stanovisku ze dne 13. 10. 2022, č. j. JMK 163493/2022, zrušení prohlášení předmětných pozemků za kulturní památku nedoporučil, a to s následujícím odůvodněním:
 „[...] Rozsáhlý h. zámecký park se sice dnes nachází v tristním stavu stejně jako samotný zámek, přesto nelze popírat jeho kulturněhistorické hodnoty a ani do budoucna opouštět vizi jeho obnovy. V tomto konkrétním případě se jedná o pozemky jednoho z bývalých rybníků, které pravděpodobně sloužily hospodářským účelům. Původně se při okraji jihovýchodní části parku nacházela tři stavení, později severním směrem od nich vznikla další zástavba, která tvoří základ dnešního průmyslového areálu. Ten existoval již v době zápisu předmětných pozemků do seznamu kulturních památek. Stejně jako ve vyjádření se k loňskému návrhu na zrušení prohlášení části parku, která v současné době slouží jako fotbalové hřiště, trvá Krajský úřad J. kraje na tom, že zrušení prohlášení předmětných pozemků nelze doporučit. Přestože se návrat této konkrétní okrajové části parku do původního stavu nejeví jako

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

pravděpodobný, je vznik další zástavby či jiných změn nežádoucí, a naopak památková ochrana umožní regulaci případných záměrů, které by se v budoucnu mohly negativně projevit vůči hodnotám zámeckého parku. Z výše uvedených důvodů Krajský úřad J. kraj (...) nedoporučuje zrušení prohlášení pozemků p. č. x a x (...) za kulturní památku. [...]“

6. Ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. se dále vyjádřil Městský úřad Z., odbor školství, kultury a památkové péče, který ve svém dopise ze dne 25. II. 2022, č. j. MUZN 174923/2022, vyjádřil nesouhlas se zrušením prohlášení předmětných pozemků za kulturní památku a mj. uvedl:

„[...] OŠKaPP dotčené území (areál zámku v H. n. J.) dobře zná, zámek i jeho bezprostřední okolí bylo zdevastováno v minulých desetiletích neúdržbou a vybudováním sportovního areálu a částečně k soukromému využití části parku. V současné době probíhá rekonstrukce zámku s budoucí vizí veřejného využití této budovy. Před budovou zámku je pouze pár metrů čtverečních, dnes ještě neopravené okrasné zahrady, proto se nabízí po dokončení rekonstrukce zámku potřeba jeho důstojného okolí se zahradou, parkem. Tuto možnost nabízí i dotčené parcely č. x a č. x. Proto je potřeba počkat,

jestli

si

to samotní obyvatelé a zastupitelé města uvědomí a přijmou záměr vybudovat opět zahradu a park. Proto by plochy parcel č. x a č. x měly zůstat součástí památky areálu zámku, aby se mohlo v budoucnu pokračovat v úpravách v tomto areálu. Závěr: OŠKaPP MěÚ Z. nedoporučuje zrušení prohlášení pozemku parc. č. x a parc. č. x, k. ú. H. n. J. (...), za kulturní památku. [...]“

7. Ministerstvo kultury si dále vyžádalo stanovisko Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v Brně, který ve svém vyjádření ze dne 6. 12. 2022, č. j. NPU-371/85152/2022, zrušení prohlášení předmětných pozemků za kulturní památku také nedoporučil, a to s následujícím zdůvodněním:

8. „[...] Po šetření na místě samém dne 9. II. 2022 a po jednání 292. Regionální komise (...) NPÚ ÚOP v Brně ze dne 28. 11. 2022 Vám sdělujeme následující. Historicky a architektonicky cenný komplex klasicistně přestavěného raně barokního zámku z 3. čtvrtiny 17. století v H. n. J. s gotickým jádrem a renesanční stavební fází, obklopený rozlehlým okrasným a přírodně-krajinářským parkem, představuje jedno z velmi hodnotných zámeckých sídel na jižní Moravě. A to z hlediska jak uměleckého, tak kulturně-historického s přímým odkazem na působení předních osobností vědy a umění (Max Dvořák, Alfons Mucha) i významné majitele (rody z Althannu, z Hardeggu a Khuen – Belasi). Vrchnostenské sídlo situované ve zvláště krajinně vinic a polí na moravsko – rakouském pomezí se stalo od konce 17. století do počátku 20. století významným urbánním, umělecko-historickým, kulturním, správním i hospodářským centrem regionu. Památkové hodnoty zámku i zámeckého parku byly silně poškozeny

2.

polovině

20.

století, kdy zámecký areál obsadily jednotky pohraniční stráže, jež zde setrvaly až do roku 1986. V tomto (...) období byly zámecké budovy a přilehlý okrasný a přírodně-krajinářský park devastovány, absentovala pravidelná údržba a v zámeckém parku vznikly na mnoha místech černé skládky. V období po roce 1985 docházelo k postupnému nekontrolovanému invazivnímu zastavování historických ploch zámeckého areálu a zničeno bylo rovněž z velké

části původní historické oplocení a vjezdové brány do parku. Parazitní výstavba v parku byla z velké míry realizována bez vědomí odborné organizace a povolení orgánu státní památkové péče. Po jihozápadním obvodu zámeckého parku vznikla řada garáží a rodinných domů se zahradami. V jihovýchodní části parku – v ploše původní formální a užitkové zahrady zámku, zahradnictví a části kaskády okrasných vodních nádrží – byl vystaven soubor provozních a výrobních budov skladů, narušující kompozici parku a degradující jeho památkový charakter.“ Dále NPÚ uvedl, že řešené pozemky se nachází

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

v sousedství těchto staveb a v držení téže právnické osoby, do severní části zámeckého areálu již invazivně pronikly stavby školských zařízení a sportovišť které zčásti rovněž zasáhly do památkově chráněných ploch. Barokní okrasná zahrada u zámku byla založena v 17 století, v 19 století přetvořena v přírodní park a když byla od 80 let 20 století narušena nevhodnou výstavbou, přesto však se dochovala barokní osová kompozice tvořená ústřední alejí. Rozsáhlá novodobá obnova a revitalizace velké části historické plochy přírodně krajinářského zámeckého parku probíhala od roku 2000-2006 za dozoru zástupců památkové péče. Část ploch včetně předmětných pozemků se obnovy nedočkala nicméně, ale celý areál je ve stavu pozvolné záchrany, zámek je nyní obnovován a park se částečné obnovy dočkal a za této situace považuje NPÚ za nepřijatelné další omezování rozlohy parku, řešené pozemky navíc přímo navazují na jednu ze stěžejních ploch obnoveného parku, jezírko s břehy lemovanými dřevinami, jejíž podobu z hlediska kontextu bezprostředně ovlivňují. Město H. n. J. již provádí postupnou rehabilitaci zámku a parku, proto je nezbytné další stavební činnosti na území parku zamezit. Kulturní památky převažujícího přírodního charakteru jsou ze své podstaty předmětem neustálé průběžné údržby a obnovy, proto skutečnost, že předmětné pozemky tvoří nyní travnaté plochy neznamena, že pozbyly hodnoty kulturní památky. Vyhovením žádosti by došlo k dalšímu nežádoucímu zmenšení historické plochy zámeckého parku. Hmotná podstata pozemků jako přírodní komponenty parku zůstala zachována a přes všechny nežádoucí stavební zásahy, nepozbyl dosud žádný prohlášený pozemek zámeckého areálu statusu kulturní památky. Z uvedených důvodů NPÚ nedoporučil zrušení prohlášení předmětných pozemků za kulturní památku.

9. K důvodům žádosti, že žalobce vyjádřil na dotaz NPÚ při místním šetření dne 16.11.2022 a uvedl, že první pozemek je zatravněný s pouze náletovými dřevinami, se zámkem nesouvisí, druhý slouží jako funkční jímka k průmyslovému areálu, pokud jde o budoucí využití žalobce se o něm zatím nerozhodl.
10. Po seznámení se s podklady rozhodnutí dne 4.1.2023 se žalobce následně vyjádřil dne 18.1.2023 a k mimořádně závažným důvodům odkázal na rozhodnutí NSS 5 As 281/2020-40, s tím, že pozemky ve smyslu tohoto judikátu dle současného stavu (tráva, náletové dřeviny, jímka) nenávratně ztratily své vlastnosti (znaky) pro které byly prohlášeny za kulturní památku, pozemky se zámeckým areálem dnes pouze sousedí, jinak s ním nemají nic společného.
11. Po přezkoumání všech dokumentů ministr dospěl k závěru, že ministerstvo shromáždilo dostatek podkladů pro rozhodnutí, že nebyl shledán mimořádně závažný důvod ke zrušení prohlášení předmětných pozemků za kulturní památku, neboť přesto, že jejich památková hodnota je narušená předchozí dlouhodobou neúdržbou, nevhodnými zásahy a oddělením od původního zámeckého parku, hmotná podstata těchto pozemků jako přírodní komponenty parku zůstala zachována. Zámecký areál tvořený klasicistním panským sídlem, přilehlým parkem a pozůstatky bývalého vrchnostenského hospodářského zázemí představuje dodnes urbanisticky, architektonicky, krajinářsky a historicky vzájemně provázaný celek a zároveň stěžejní památkový soubor přirozeného starého jádra města H. n. J.. I přes všechny nežádoucí stavební zásahy uskutečněné v poslední čtvrtině 20. století v areálu zámku a parku v H. n. J. nepozbyl doposud žádný prohlášený pozemek zámeckého areálu statusu kulturní památky. Zrušením prohlášení předmětných pozemků za kulturní památku by došlo k nesystematickému a z hlediska památkové péče nežádoucímu zmenšení historické plochy

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

zámeckého areálu a k připuštění možnosti další nevhodné stavební činnosti v bezprostředním okolí parku a zámku.

II. Argumentace účastníků řízení.

12. Žalobce v žalobě namítá (bod V. písm. a) žaloby), že existují mimořádně závažné důvody pro zrušení prohlášení předmětných pozemků za nemovité kulturní památky, jelikož oba dlouhodobě nenaplnují znaky kulturní památky ve smyslu § 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 20/1987 Sb.“ nebo „památkový zákon“),
13. Dále žalobce v bodu V. písm. b) žaloby namítal, že již není zachována hmotná podstata kulturní památky, resp. že došlo k jejímu nenávratnému zničení.
14. Žalobce v bodu V. písm. d) žaloby uvedl, že rozhodovací praxe Ministerstva kultury nemá ve vztahu k předmětným pozemkům oporu ani v zákoně, ani v judikatuře, Ministerstvo kultury podporuje závěr žalobce, že na pozemcích není nic původního a nic původního na nich nelze replikovat.
15. V bodu V. písm. f) žaloby žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nejasné, nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné.
16. V bodu V. písm. g) žaloby se pak uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrná absolutní prioritizace zájmu orgánu památkové péče na zachování památkové ochrany pozemků před vlastnickým právem žalobce
17. V námitce žalobce v bodu V. písm. h) žalobce uvádí, že nevyhovění žádosti o zrušení prohlášení pozemků za kulturní památku citelně zasahuje do právní sféry žalobce.
18. V bodu V. písm. i) žaloby žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí postrádá formální náležitosti stanovené zákonem, tj. že není jasné, srozumitelné a přesvědčivé.
19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě reagoval na žalobní námitky_ k věci samé uvedl, že většina námitek uplatněných v žalobě se týká hodnocení míry dochování památkových hodnot dotčených pozemků, proto v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 2 As 120/2011-173, v němž mj. vyslovil závazný právní názor, cit.: „(..) Posuzování míry historické, umělecké, vědecké a technické hodnoty konkrétních objektů je ze své podstaty vždy do jisté míry projevem subjektivního vnímání hodnotitelů; hodnotící kritéria jsou zde jen obtížně kvantifikovatelná a významný podíl zde má správní uvážení. Vzhledem k tomu, že oblast správního uvážení leží zásadně mimo rozsah přezkumné pravomoci správních soudů (s výjimkou, kdy došlo k překročení jeho mezí, nezohlednění některého ze zákonem předepsaných kritérií, či dokonce aтраhoval-li si správní orgán diskreci tam, kde to zákon nepředpokládá), je v těchto případech ze strany soudu na místě spíše zdrženlivý přístup. (...)“. Podle ustálené judikatury ve správním soudnictví je tedy otázkou tzv. správního uvážení právě výše zmíněné vyhodnocení památkových hodnot, které jsou rozhodné ve smyslu § 8 zákona č. 20/1987 Sb. pro zrušení prohlášení věci za kulturní památku. Dále žalovaný uvedl, že v posuzované věci nelze mít za to, že by závěry správních orgánů obou stupňů nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu nebo že by se správní orgán nevypořádal se všemi námitkami žalobkyně. Závěry, k nimž správní orgány obou stupňů dospěly při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování, přičemž vychází ze správního uvážení, které nevybočuje z mezí a hledisek stanovených

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

zákonem. Závěrem žalovaný shrnul, že zrušení prohlášení pozemků parc. č. x a parc. č. x v k. ú. H. n. J., za kulturní památku by z památkového hlediska znamenalo nekoncepční fragmentaci souvislého souboru na sebe navazujících památkově chráněných pozemků. Navíc ztráta důležité zákonné pravomoci orgánů památkové péče závazně regulovat např. budoucí parkové, terénní a stavební úpravy ve prospěch postupné rehabilitace by byla nesystematickým postupem v situaci, kdy Město H. n. J. zahájilo zabezpečovací, obnovné a restaurátorské práce nejen na vlastní zámecké budově, ale zároveň i rozsáhlou obnovu a revitalizaci velké části historické plochy přírodně-krajinářského zámeckého parku, a to ve spolupráci s orgány památkové péče.

20. V replice k vyjádření žalovaného zaslané soudu žalobce ohledně osvědčení mimořádně závažných důvodů uvedl, že pozemky vzhledem k jejich faktickému stavu nevykazují znaky kulturní památky, došlo k jejich nenávratnému zničení jakožto kulturní památky, předmětné pozemky dnes netvoří součást areálu zámeckého parku jsou odděleny plotem nacházejí se na okraji parku, dnes fakticky ani právně součástí areálu nejsou, v územním plánu tyto pozemky jsou vedeny jako pozemky pro výrobu a skladování, a závěry žalovaného ohledně možné rehabilitace pozemků na zamecký park jsou liché. S odkazem na rozsudek NSS 2 As 322/2015-73, žalobce tvrdí, že pozemky nezbytný doplněk zámeckého areálu nepředstavují. Žalobce taktéž zpochybnil skutečnost, že areál je v současnosti rehabilitován, rekonstrukce probíhá pouze v části objektu zámku.

III. Průběh nařízeného veřejného jednání.

21. Žalobce při jednání setrval na podané žalobě a žalobních námitkách. Uvedl, že dochází k nerovnému posuzování pozemků sousedících se zameckým areálem, o čemž svědčí návrh NPÚ ze dne 2.2.2023, o vyjmutí v návrhu specifikovaných pozemků z památkové ochrany. Z toho důvodu žalobce navrhl provedení důkazu návrhem i k návrhu přiložené mapy uvedených pozemků. Soud žádosti o provedení těchto důkazů žalobci vyhověl a důkazy provedl. Soud provedl k důkazu i další žalobcem přeložené dokumenty: Příloha č. 1 -Výřez z výkresu základního členění území obce H. n. J., Příloha č. 2 – Veřejná zakázka na opravu zámku, Příloha č. 3 fotodokumentace předmětných pozemků, a Přílohu č. 4 Areál zámku – fotografie z roku 1958. Žalovaný při jednání odkázal na svou předchozí argumentaci.

IV. Posouzení věci soudem.

IV.1. Podstata sporu.

22. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Načež dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Jádrem sporu jsou dvě otázky. Otázkou první v logice přezkumu žalobních tvrzení je námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a námitka, že prvostupňové rozhodnutí postrádá formální náležitosti stanovené zákonem, neboť žalobou napadené rozhodnutí není jasné, srozumitelné a přesvědčivé. Otázkou druhou, zdali existují mimořádně závažné důvody pro zrušení prohlášení předmětných pozemků za nemovité kulturní památky.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

IV.2. Kvalita žalobních bodů předurčuje rozsah soudního přezkumu.

24. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí jej (rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008-78 z 24. 8. 2010). Žalobci nic nebrání zopakovat v žalobě námitky uplatněné již v rozkladu, ale musí mít na zřeteli, že žalobní body se musejí vztahovat právě k obsahu soudem přezkoumávaného rozhodnutí, případně k postupu správního orgánu při jeho vydání (rozsudek NSS č. j. 4 As 78/2012-125 z 20. 11. 2013). Pokud žalobce v žalobě neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu zpochybňující rozhodnutí správního orgánu, snižuje tím výrazně svou šanci na úspěch; zároveň soud nemusí hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (rozsudek NSS č. j. 6 As 54/2013-128 z 12. 11. 2014).
25. Také platí, že správní orgány, stejně jako soudy, nemusejí budovat vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, ale postačí postavit proti nim vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (bod 68 nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 989/08 z 12. 2. 2009). Odpověď na základní námitky může v některých případech zahrnovat odpověď na některé námitky dílčí a související (rozsudky NSS č. j. 7 As 79/2012-54 ze 14. 2. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58 z 29. 8. 2013 nebo č. j. 1 Afs 88/2013-66 z 19. 2. 2014).
26. Žaloba je v části věnované věci samé z velké části opakováním rozkladových námitek.

IV.3. Přezkoumatelnost napadených rozhodnutí.

27. Správní soudy již mnohokrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen u nejzávažnějších vad, v jejichž důsledku skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek právních důvodů, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž své rozhodnutí opírá (rozsudek NSS č. j. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS z 21. 12. 2006), nevypořádá všechny zásadní odvolací námitky (rozsudek NSS č. j. 8 Afs 66/2008-71 z 19. 12. 2008) či neuvede důvody, proč nepovažuje argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho námitky považuje za mylné či vyvrácené (rozsudek NSS č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS z 14. 7. 2005). Nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů pak může být rozhodnutí zatížené vadami skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde je správní orgán opřel o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kde není zřejmé, zda vůbec byly nějaké důkazy provedeny.
28. Napadená rozhodnutí ničím z toho netrpí. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného i prvostupňového rozhodnutí neboť, dle jeho názoru, v nich chybí pečlivé zhodnocení a vypořádání proporcionality vztahu veřejného zájmu na zachování ochrany kulturní památky a omezení zájmu vlastníka dotčených pozemků v tom, čím tento veřejný zájem – právo na zachování památkové ochrany – převyšuje vlastnické právo žalobce (bod 5.1 písm. h) žaloby).
29. Test proporcionality v rámci hodnocení všech důkazů byl aplikován, a to ve všech jeho kritériích (vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti v užším smyslu), jak vyplývá z obou rozhodnutí. V prvním kroku testu proporcionality (kritériu vhodnosti) je nezrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

prohlášení pozemků za kulturní památku podle odůvodnění žalovaného způsobilé k dosažení sledovaného cíle, jímž je především ochrana kulturně historických hodnot zámeckého areálu v H. n. J. Soud konstatuje, že tyto dochované hodnoty byly v rozhodnutích obou stupňů dostatečně podrobně popsány. V druhém kroku testu proporcionality (kritéria potřebnosti), žalovaný oprávněně dospěl k závěru, že uvedeného cíle nelze dosáhnout jinak a šetrněji než omezením práv vlastníka spočívajícím v plnění požadavků vyplývajících z památkového zákona, které se týkají péče vlastníka o kulturní památku. Pokud jde o třetí krok testu proporcionality (přiměřenost v užším smyslu), kdy je potřeba poměřit v kolizi stojící práva či zájmy, žalovaný konstatuje, že tato práva a zájmy budou řádně zohledněny v případném závazném stanovisku orgánu památkové péče, které dostatečně přihlédne k specifikům tohoto případu, např. památková hodnota samotných pozemků je dostatečná, byť méně významná, než památková hodnota zámku a ostatních částí zámeckého parku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2022, č. j. 5 As 403/2020).

30. V této souvislosti je třeba připomenout, že je to žalobce, který inicioval řízení svou žádostí a je to on kdo nese primárně důkazní břemeno, pokud jde o prokázání mimořádně závažných důvodů pro vynětí z památkové ochrany a tím i důvodů, které by měli převyšovat veřejný zájem na památkové ochraně. Jak vyplývá, z protokolu o místním šetření dne 9.11.2022 žalobce byl pracovníky ÚOP NPÚ dotazován proč usiluje o zrušení památkové ochrany a jaké plány má s využitím pozemků. Již v této fázi řízení žalobce mohl tvrdit a prokazovat, že mu vzniká újma převyšující veřejný zájem na památkové ochraně. Žalobce však (str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí) pouze tvrdil ztrátu vlastností kulturní památky a že se dosud nerozhodl, jak naloží s pozemky. Tedy neuvedl, žádný finanční ani jiný dopad, které by pro něho mělo mít užívání kulturní památky, kterou navíc vlastní již delší dobu, a kterou již jako kulturní památku nabyt. Proto při zvažování kritéria přiměřenosti mohly správní orgány zvažovat ze strany žalobce pouze informace a podklady, které jim poskytl. Žalobce neuvedl, tím méně prokazovat, žádné okolnosti, které by znamenali újmu převyšující újmu, která mu vzniká z titulu památkové ochrany pozemků od jejich nabytí, přičemž pozemky žalobce nabyt již v době, kdy byli památkově chráněné, takže musel počítat s omezení svého vlastnického práva v důsledku této ochrany. Žalobce ani v žalobě nepředestřel žádné konkrétní skutečnosti, které by měli převážet zájem na památkové ochraně, který je podrobně odůvodněn v rozhodnutí obou správních orgánů a podložen stanovisky NPÚ, Krajského úřadu J. kraje, odboru kultury a památkové péče a Městského úřadu Z.zll.,j, odboru školství, kultury a památkové péče.

IV.4. Formální náležitosti prvostupňového rozhodnutí.

31. Dle názoru žalobce postrádá prvostupňové rozhodnutí „formální náležitosti“ stanovené zákonem, tyto upřesnil tak, že jde o jde o nedostatečné odůvodnění. Nedostatky v odůvodnění žalobce spatřuje, v nedostatku vypořádání se prvostupňového správního orgánu, z jakého důvodu považuje argumenty žalobce pro zrušení prohlášení pozemků za nemovité kulturní památky za mylné, liché nebo vyvrácené. Žaloba ovšem neuvádí, které argumenty konkrétně žalovaný nevypořádal, proto je soud nemůže přezkoumat. Odůvodnění prvostupňového správního orgánu počínaje stranou 9 až po stranu 11 i přes svoji stručnost obsahuje dostatečné zhodnocení stanovisek i důvodů, proč se k nim ministerstvo přiklonilo, čím se vyjádřilo i k argumentům žalobce. Jak bylo uvedeno výše správní orgány, nemusejí budovat vlastní závěry na podrobném vyvrácení jednotlivě vznesených námitek, ale postačí postavit proti nim vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná, což se v projednávané věci stalo.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

32. Totéž platí pro další zcela nekonkrétní námitku týkající se povinnosti správního orgánu vyjádřit se podáním, návrhům vyjádřením, stanoviskům a důkazům, žalobce neuvedl, ke kterým podkladům se prvostupňový správní orgán nevyjádřil a jaký měla tato vada vliv na zákonnost rozhodnutí.

IV.5. Existence mimořádně závažných důvodů pro zrušení prohlášení předmětných pozemků za nemovité kulturní památky.

33. Mezi stranami je především sporné, zda byly v případě předmětných pozemků ve vlastnictví žalobce naplněny mimořádně závažné důvody pro zrušení památkové ochrany podle § 8 odst. 1 zákona o památkové péči.
34. Nejprve se soud zabýval námitkou nesprávně vyhodnocení skutkového stavu. Žalovaný si v souladu s § 8 odst. 2 zákona o památkové péči opatřil stanoviska, Krajského úřadu J. kraje, odboru kultury a památkové péče, Městského úřadu Z., odboru školství, kultury a památkové péče a také NPÚ územního odborného pracoviště v B., z šetření na místě samém z 9.11.2022, v rámci něhož se žalobce k věci vyjádřil, z vyjádření žalobce dne 4.1.2023, také z podkladů (fotodokumentace) předložených v samotné žádosti ze dne 19.9.2022
35. Ustanovení § 8 odst. 1 zákona o památkové péči stanoví, že pokud se nejedná o národní kulturní památku, může žalovaný z mimořádně závažných důvodů prohlásit věc nebo stavby za kulturní památku zrušit.
36. Mimořádně závažné důvody zákon nedefinuje, jedná se o neurčitý právní pojem, který byl dostatečně vymezen judikaturou správních soudů (např. rozsudky NSS ze dne 21. 4. 2016, č. j. 2 As 322/2015-73, a ze dne 4. 9. 2019, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS). Judikatura v souladu s odkazem na odbornou literaturu rozlišují dvě kategorie mimořádně závažných důvodů. První z nich souvisí s fyzickým zánikem památky, který může být způsoben jiným relevantním zájmem, pro který nelze památku zachovat nebo neschopností zajistit, aby si památka udržela své vlastnosti, pro které je kulturní památkou. Druhá kategorie pak souvisí se stavem jejího (nejen) vědeckého poznání (např. se ukáže, že památka je falzem) [srov. Varhaník, J.; Malý S. Zákon o památkové péči. Komentář (§ 8). Praha: Wolters Kluwer nebo Zídek, M; Tupý, M. a Klusoň, J. Zákon o státní památkové péči. Praktický komentář (§ 8). Praha: Wolters Kluwer]. Jinak řečeno, musí se jednat o důvody, které svou povahou „přebijí“ ty, pro které byla stavba nebo věc prohlášena za kulturní památku (viz rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2021, č. j. 5 As 281/2020-40, č. 4267/2021 Sb. NSS, bod 37). Existence mimořádně závažných důvodů je předmětem dokazování, přičemž břemeno tvrzení a důkazní nese ten, kdo inicioval zahájení řízení (viz výše). Tím samozřejmě není dotčena povinnost žalovaného postupovat dle § 3 s. ř. v souladu se zásadou zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Neprokázání mimořádně závažných důvodů nezbytně vede k zamítnutí žádosti o zrušení prohlášení věci za kulturní památku, naopak jejich prokázání nemusí znamenat, že dojde automaticky ke zrušení památkové ochrany.
37. Ustanovení § 8 odst. 1 zákona o památkové péči je typickou kombinací správního uvážení („může“) a neurčitého právního pojmu („z mimořádně závažných důvodů“). Naplnění pojmu mimořádně závažných důvodů je však otázkou zákonnosti, nikoli věcné správnosti (např. již citovaný rozsudek NSS č. j. 5 As 281/2020-40, bod 28).
38. Vyhodnocení památkových hodnot, které jsou rozhodné ve smyslu § 8 zákona o památkové péči pro zrušení prohlášení věci za kulturní památku, je však podle konstantní judikatury ve správním soudnictví otázkou tzv.. správního uvážení. Soud konstatuje, že toto uvážení, tak,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

jak bylo provedeno v projednávaném případě, není v rozporu s obsahem spisového materiálu a je dostatečně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu v žalobou napadeném rozhodnutí a rovněž v jím potvrzeném prvoinstančním rozhodnutí.

39. Žalobce k existenci mimořádně závažného důvodu tvrdí, že pozemky dlouhodobě nenaplnují znaky kulturní památky dle § 2 zákona o památkové péči, neboť nepředstavují významný doklad historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, nejsou projevem tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické, nemají přímý vztah k významným osobnostem a historickým událostem. Faktický stav pozemků představuje mimořádně závažný důvod k vyjmutí z památkové ochrany, neboť Pozemek 1, který je od parku oddělený plotem, je zatravněný a nachází se na něm pouze náletové dřeviny. Pozemek 2 patrně vznikl dělením Pozemku 1. S parkem dnes Pozemek 2 nic společného, do parku nijak nezasahuje, slouží jako funkční jímka k průmyslovému areálu H. Vzhledem k tomu, že památková ochrana byla udělena v roce 1958, lze předpokládat, že tehdy park (vzrostlé stromy, květena, možná i cesty pro pěší) v celé své šíři pokrýval i Pozemek 1 a Pozemek 2 a udělení památkové ochrany tak bylo logické a pochopitelné. Dnes je však situace zcela jiná a pozemky dnes nemají s parkem nic společného. Faktický stav žalobce doložil fotografickou dokumentací.
40. Judikatura opakovaně zdůraznila, že havarijní stav není zpravidla mimořádně závažným důvodem (viz již citovaný rozsudek NSS č. j. 5 As 281/2020-40, bod 33, a rozsudky NSS ze dne 21. 4. 2016, č. j. 2 As 322/2015-73, a ze dne 30. 7. 2020, č. j. 9 As 129/2020-30, bod 18). Tento výklad je též v souladu se záměrem historického zákonodárce, který v důvodové zprávě k zákonu o památkové péči uvedl, že: „Havarijní stav kulturní památky způsobený zanedbáním povinné péče vlastníka (uživatele) o kulturní památku nelze však pokládat za mimořádně závažný důvod pro zrušení jejího prohlášení za kulturní památku“. Odborná literatura připouští, že stav památky může být důvodem pro zrušení památkové ochrany v případě, kdy je památka v tak zanedbaném stavu, že nebyla zachována ani její hmotná podstata, resp. ani část této hmotné podstaty. Tak např. by v úvahu přicházelo zrušení prohlášení za kulturní památku, pokud „by byla nenávratně zničena část věci, resp. stavby, která byla jediným nositelem kulturně-historických hodnot, pro něž se stavba stala kulturní památkou – např. nástěnná malba či jiný detail stavby, který se jako její součást nemohl stát kulturní památkou samostatně“ [Varhaník, J.; Malý S. Zákon o památkové péči. Komentář (§ 8). Praha: Wolters Kluwer].
41. Ze správního spisu, vyjádření orgánů, ani samotné žalobkyniny žádosti neplyne, že by tyto hodnoty byly nenávratně zničeny. Jejich neutěšený stav (náletové dřeviny, zatravněný pozemek) je navíc zapříčiněný dlouhodobou neúdržbou ze strany žalobce jakožto vlastníka pozemků, což však samo o sobě nemůže být mimořádně závažným důvodem pro zrušení prohlášení stavby za kulturní památku. Navíc v přírodním parku zatravnění pozemku nelze hodnotit jako nepříznivý stav, a odstraňování náletových dřevin z pozemku jenž je kulturní památkou je součástí povinnosti řádné péče vlastníka pozemku, v každém případě jde o závadu snadno odstranitelnou pročež se nejedná se o stav nevratný. Skutečnost, že je na pozemku č. 2 jímka rovněž nenaplnuje dle výše uvedené judikatury mimořádně závažný důvod pro vyjmutí z památkové ochrany. Pozemky bezprostředně navazují (sousedí) se pozemky zámeckého areálu, proto nelze dospět k závěru, že s ním nesouvisí, neztratila se jejich hmotná podstata, jelikož i když z důvodu nedostatečné údržby jsou zanedbané existují.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

42. Při jednání provedené dokazování potvrdilo, že stav předmětných pozemků je schopný parkovné revitalizace, neztratili svou hmotnou podstatu ani znaky kulturní památky. Argumentace žalobce nerovným posuzováním památkové ochrany u jednotlivých hraničních pozemků zámeckého areálu, soudem nebyla shledána přílehavou, neboť z obsahu návrhu NPÚ na vyjmutí určitých pozemků z památkové ochrany vyplývá, že se jednalo o pozemky zásadně odlišného charakteru od pozemků, které jsou předmětem tohoto řízení. NPÚ totiž navrhoval vyjmout z památkové ochrany jejichž zpětná revitalizace jakožto součást zámeckého parku je vyloučena, neboť se jedná o zastavěné pozemky výrobními a skladovacími stavbami, manipulační plochou k těmto stavbám, garážemi, a rodinnými domy se zahrádkami.
43. Jak bylo uvedeno ve stanoviscích a v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí, zjištěný stav nezabavuje pozemky její památkové hodnoty nenávratně, je odvratitelný a fakt, že žalobkyně zanedbala péči o pozemky nemůže být důvodem, pro který by měla být zrušena jejich památková ochrana. To žalobci vysvětlil i žalovaný a jeho ministr ve svých rozhodnutích. Již v době, kdy žalobce nabyl k pozemkům vlastnická práva, si jejich stavu i statusu musel být vědom. V žádosti ani v žalobě neuvedl, proč nepečoval o zachování památkové hodnoty pozemků a proč dopustil jejich zanedbaný stav.
44. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že žalovaným není doloženo, že se bude zámecký areál, jehož součástí pozemky jsou, rekonstruovat. Skutečnost, že areál, jehož součástí předmětné pozemky jsou, není v době vydání rozhodnutí rekonstruován a neví se kdy bude, také nenaplňuje mimořádně závažný důvod pro zbavení památkové ochrany, neboť jak vyplývá z judikatury dokonce ani havarijní stav památky tímto důvodem zpravidla není. V případě předmětných pozemků dokonce o havarijním stavu nelze vůbec mluvit, zanedbaná péče o pozemky je, jak výše uvedeno, jednoduše napravitelná. Proto skutečnost, že se na předmětných pozemcích v současné době z důvodu zanedbané údržby nacházejí „bezcné náletové dřeviny“ a „funkční jímka k průmyslovému areálu“, není rozhodně stavem nezvratným a z památkového hlediska nelze proto hovořit o nenávratné ztrátě „veškerých památkových hodnot“ předmětných pozemků, a to i s ohledem na skutečnost, že i v této neutěšené podobě představují doklad historického vývoje zámeckého areálu v H. n. J., negativní změny jsou plně reverzibilní, tj. dotčené pozemky jsou rehabilitovatelné. Lze rovněž přisvědčit argumentaci žalovaného, že kulturní památky převažujícího přírodního charakteru (jako jsou např. zámecké parky) jsou ze své podstaty předmětem neustálé průběžné údržby, kultivačních zásahů i výrazných obnov, proto i jejich budoucí možná rehabilitace je realističtější (resp. ekonomicky úspornější), než v případě kulturních památek jako jsou větší stavby nebo historické komplexy.
45. Pokud jde o námitku žalobce, že pozemky nevykazují znaky kulturní památky dle § 2 odst. 3 zákona, při posuzování památkových hodnot souborů a jeho dílčích částí platí, že za kulturní památku lze prohlásit soubor věcí nebo staveb, i když některé z nich (tj. samostatně) nevykazují znaky kulturní památky podle odstavce 1 tohoto zákona. V tomto případě dotčené pozemky, které jsou nedílnou součástí parku náležícímu k zámku, komplexně dotvářejí původní historickou podobu celého zámeckého areálu, což je jejich hlavní a přetrvávající památkovou hodnotou.
46. V rozhodnutí žalovaného ale i ve stanoviscích, které byly podkladem rozhodnutí je v souladu s účelem ust. § 2 odst. 3 zákona zdůrazněno, že nelze rezignovat na zachování stávající památkové ochrany jednotlivých součástí kdysi širšího, ale v současnosti již částečně nebo zcela zaniklého, nebo více či méně znehodnoceného jednotného souboru (tj. např.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

památkově hodnotný solitérně stojící tovární komín, kotelnu, těžební věž zrušeného dolu, drážní vodárenskou věž při již zmodernizované a přestavěné železniční stanici a další cenné pozůstatky zaniklých, nebo zanikajících industriálních areálů a provozů, dále by nebylo možné např. zachovat památkovou ochranu solitérně stojící venkovské sýpky v rámci památkově již nehodnotné a přestavěné zemědělské usedlosti, původní historický nemocniční pavilon jinak modernizovaného areálu nemocnice, výklenkovou kapličku, která byla nedílnou součástí dnes již zaniklé souvislé řady architektonicky obdobných kaplí bývalé poutní cesty, hodnotnou hřbitovní zeď s márnicí v přímém sousedství v minulosti asanovaného farního kostela, architektonicky náročně navrženou vjezdovou bránu jinak zcela zaniklého souboru venkovské fary, či zájezdního hostince, hodnotný altán, nebo oranžerii na pozemcích zaniklého zámeckého parku a panského sídla, vrchnostenský hospodářský dvůr při zaniklém zámku, urbanisticky směřovanou alej k zaniklým panským letohrádkům, myslivnám a oborám, apod.).

47. Žalovaný v rozhodnutí správně vyhodnotil, že v případě předmětných pozemků přetrvává jejich hodnota urbanistická ve vztahu k celkové ploše zámeckého areálu, a také hodnota historická s tím, že i v této podobě představují doklad historického vývoje zámeckého areálu v H. n. J. Pozemky jsou stále přírodního rázu (pouze s částečně nežádoucím vegetačním pokryvem) a tvoří přirozený územní kontext obnovené jezerní části parku a je u nich možná parková rehabilitace novými výsadbami či terénními úpravami, což není v rozporu s ochranným režimem kulturní památky. Závěr žalovaného, že na předmětné pozemky, které se nachází pouhých 140 metrů od budovy zámku, nelze nahlížet jako na samostatnou věc, nýbrž jako na nedílnou součást kulturní památky „Areál zámku H. n. J.“, který se sestává z budovy zámku a původní barokní okrasné zahrady, přetvořené v 19. století na rozlehlý přírodně-krajinářský park, je v souladu podklady rozhodnutí (fotodokumentací) i s v řízení soustředěnými stanovisky. Zámecký areál (včetně zámku) nejenže stále existuje (i když v současnosti v menším rozsahu), tvořený vlastním panským sídlem, přilehlým parkem a pozůstatky bývalého vrchnostenského hospodářského zázemí představuje i v současnosti urbanisticky, architektonicky, krajinářsky a historicky vzájemně provázaný celek a zároveň stěžejní památkový soubor přirozeného starého jádra města H. n. J.
48. Pokud jde o dílčí námitky žalobce ty soud rovněž neshledal důvodnými.
49. Tvzení žalobce v bodu V. písm. d) žaloby, že Ministerstvo kultury údajně podporuje závěr žalobce, že na pozemcích není nic původního a nic původního na nich nelze replikovat, neodpovídá textu odůvodnění. I když žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že zámecký areál může být v budoucnu rehabilitován do podoby, která bude „alespoň částečně“ připomínat původní park, nevyplývá z toho, že by pouze částečná rehabilitace nebyla dostatečným způsobem, jak obnovit předmětné pozemky, což je s ohledem na odlišný historický vývoj jednotlivých částí (pozemků) zámeckého areálu, zejména ve druhé polovině 20. století, pochopitelné. Žalovaný ve vyjádření správně uvedl, že status kulturní památky neznamená restriktivní požadavek památkové péče na jejich obnovu do původní podoby ale stěžejním cílem je především chránit a udržovat nyní dochované památkové hodnoty, tzn. že i v případě předmětných pozemků jde o nadále o nezastavěnou plochu zeleně, zachování tohoto stavu nezastavěnosti umožní v případě budoucích revitalizací a výraznějších obnovných prací koordinovat takové úpravy s ohledem na původní koncepci a charakter zámeckého parku. Žalovaný vhodně připomenul, že k takovým obnovným postupům může vlastník pochopitelně využívat bezplatné odborné pomoci Metodického centra zahradní kultury v Kroměříži a čerpat z různých dotačních titulů na revitalizaci a obnovu tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozsáhlého zahradně-krajinářského díla. Pokud jde o budoucí obnovu dotčených pozemků, tu nemůže posuzovat žalovaný nyní ale až v rámci řízení o vydání závazného stanoviska orgánu památkové péče dle § 14 zákona č. 20/1987 Sb., a to v rozsahu vymezeném obsahem žádosti o vydání závazného stanoviska, kde bude specifikován konkrétní rozsah zamýšlených úprav a obnovy.

50. K námitce žalobce v bodu V. písm. g) žaloby, tj. že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrná absolutní prioritizace zájmu orgánu památkové péče na zachování památkové ochrany pozemků před vlastnickým právem žalobce, soud uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že správní orgány se důsledně zabývaly všemi skutečnostmi uvedenými a doloženými v žádosti a podklady soustředěnými v řízení a jejich rozhodnutí je podloženo i testem proporcionality, proto soud neshledal žádné znaky prioritizace zájmů památkové péče. Prohlášení nemovitosti za kulturní památku je určitým omezením vlastnického práva, jelikož žalobce nabyt dotčené pozemky již s existující památkovou ochranou byl si jistě těchto omezení vědom. Navíc jak uvedl žalovaný ve vyjádření zákon o státní památkové péči nabízí řadu kompenzací, vázaných na zachování a údržbu kulturní památky (např. možnost bezplatných odborných konzultací, širší odborná výpomoc ze strany Metodického centra zahradní kultury v Kroměříži, možnost čerpání dotací na budoucí obnovy).

V. Závěr a náklady řízení.

51. Žalobce v řízení o žádosti neprokázal u pozemků v jeho vlastnictví naplnění mimořádně závažného důvodu ve smyslu § 8 odst. 1 zákona o památkové péči, pro kterou by bylo možné památkovou ochranu zrušit. Přesto, že památková hodnota předmětných pozemků byla narušená předchozí nedostatečnou, nevhodnými zásahy a oddělením od původního zámeckého parku, hmotná podstata těchto pozemků jako přírodní komponenty zámeckého parku zůstala zachována. Dokazování provedené u jednání potvrdilo závěry žalovaného, že jde o zatravněné pozemky jejichž parková rehabilitace je možná. Dokazováním naopak nebyl prokázán nerovný přístup NPÚ k posuzování pozemků zámeckého areálu, návrh NPÚ (který předložil při jednání žalobce) k vyjmutí některých pozemků areálu z památkové ochrany se týkal pouze pozemků zastavěných nezpůsobilých parkové revitalizace. Zámecký areál tvořený klasicistním panským sídlem, přilehlým parkem a pozůstatky bývalého vrchnostenského hospodářského zázemí, jak správně posoudil žalovaný, představuje dodnes urbanisticky, architektonicky, krajinářsky a historicky vzájemně provázaný celek a zároveň stěžejní památkový soubor přirozeného starého jádra města H. n. J. Přes všechny nežádoucí stavební zásahy uskutečněné v areálu zámku a parku v H. n. J. nepozbyly předmětné pozemky zámeckého areálu znaky kulturní památky. Zrušením prohlášení předmětných pozemků za kulturní památku by došlo k nežádoucímu zmenšení historické plochy zámeckého areálu a k otevření možnosti další nevhodné stavební činnosti v bezprostředním okolí parku a zámku.
52. Jelikož soud žádnou v žalobě uplatněnou námitku neshledal důvodnou a ani nezjistil žádnou vadu napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a pro kterou by bylo potřeba napadené rozhodnutí zrušit, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. prosince 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.